

Handläggning i parternas utevaro

RÄTTEN

Rådmännen Gustaf Lindstedt, ordförande, Catharina Hallenberg och Anders Erlman,
referent

PROTOKOLLFÖRARE

Referenten, tillika föredragande

PARTER**Kärande**

1. Thomas Allgén
Kungsholmsgatan 17, 4 ö.g.
112 27 Stockholm

2. Teet Härm
c/o Anders Agell
Övre Slottsgatan 8 A
753 10 Uppsala

Ombud för båda: Professorn Anders Agell
Övre Slottsgatan 8 A
753 10 Uppsala

Biträde: Advokaten Ismo Salmi
Box 3095
103 61 Stockholm

Svarande

Staten genom Justitiekanslern
Box 2308
103 17 Stockholm

Ombud: f.d. chefsrådmannen Ingvar Gunnarson
Måsvägen 14 A
183 57 Täby

SAKEN

Skadestånd av staten; nu fråga om avvisning av bevisning m.m.

Målet föredras, varvid följande antecknas.

Avvisning av bevisning

Justitiekanslern har, såvitt nu är i fråga, yrkat att följande av Thomas Allgén och Teet Härm återopad muntlig bevisning, med av dem angivna förhørs- och bevisteman, avvisas.

1. Sakkunnigförhör med f.d. kommissarien Bo Wide till styrkande av att Teet Härm var oskyldig till sin hustru Anne-Cathrine Härms död 1982,
2. vittnesförhör med advokaten Henning Sjöström till styrkande av att Härm greps under chikanerande former vilka i kombination med polisens uppgifter till massmedia förstört hans liv redan då åklagaren kallade till presskonferens den 5 december 1982,
3. sakkunnigförhör med kriminalkommissarien Bertil Salin och docenten Nils Wiklund om riktigheten av analyserna både i resningsansökan och i stämningsansökan av vittnesmålen med Christina Allgén, makarna Schröder, Ingeborg Olsson, Marie Rådén och Marianne Seppälä,
4. vittnesförhör med f.d. kriminalinspektören Per Åke Larsson och kriminalinspektören Bengt Wingqvist till förklaring av hur de felaktiga bedömningarna kunde uppkomma,
5. vittnesförhör med f.d. hovrättslagmannen Lars-Erik Tillinger till styrkande av att Hälso- och sjukvårdens ansvarsnämnd begick ett politiserat justitiemord,
6. vittnesförhör med Rune Hedin om hans åtgärder för målets handläggning i Regeringsrätten,
7. vittnesförhör med chefsjuristen Nils Blom om sina bedömningar, och med f.d. generaldirektören Kjell Asplund om sin personliga uppfattning respektive den standpunkt som han för Socialstyrelsens räkning intog på uppmaning av juristerna, samt om hans särskilda sammanträde med Anders Agell,
8. vittnesförhör med f.d. föredraganden hos Justitiekanslern Karin Palmgren Goohde om hennes åtgärder och bedömningar som föredragande hos Justitiekanslern både när det gäller de vilseledande upplysningarna om

fingeravtrycken och all annan medverkan från hennes sida i Justitiekanslerns beslut den 25 februari 2005 till styrkande av påståendet att Justitiekanslern lämnat Socialstyrelsen ett dåligt råd att inte ansöka om resning, när generaldirektören Asplund kontaktade Göran Lambertz.

Thomas Allgén och Teet Härm har bestritt Justitiekanslerns yrkande om avvísning av den återopade muntliga bevisningen.

Till stöd för sin respektive inställning i fråga om tillåtligheten av den återopade bevisningen har parterna i huvudsak anfört följande.

Sakkunnigförhör med Bo Wide

Justitiekanslern: Målet handlar om statens skadeståndsansvar med anledning av åtgärder till följd av det förmodade mordet på Catrine da Costa. Eventuella misstankar mot Teet Härm om att han skulle ha mördat Anne-Cathrine Härm faller utanför målet. Den omständighet som skall bevisas – att Teet Härm inte hade något brottsligt att skaffa med dödsfallet – synes vara utan betydelse för frågan om statens skadeståndsansvar.

Thomas Allgén och Teet Härm: Teet Härm anhölls under fyra dygn i december 1984 på grund av hans förre svärfaders misstankar att han skulle ha mördat såväl sin hustru 1982 som Catrine da Costa 1984. Redan från början etablerades sålunda ett samband mellan de felaktiga anklagelserna mot Teet Härm i da Costa-fallet och angående hans hustrus död. För Teet Härms skadeståndstalan har det direkt betydelse att Bo Wide hörs i målet. Justitiekanslerns påstående att ett förhör med Bo Wide synes vara utan betydelse är grovt vilseledande

Vittnesförhör med Henning Sjöström

Justitiekanslern: Det är ostridigt att Teet Härm greps på sin arbetsplats så som är beskrivet i stämningsansökan. Att saken fick stort utrymme i media får närmast anses notoriskt. I vad mån detta "har förstört Teet Härms liv" samt betydelsen i så fall därav för statens skadeståndsansvar torde vara frågor som rätten kan ta ställning till utan hörande av Henning Sjöström, som inte ens var närvarande vid gripandet. Bevisningen är inte erforderlig.

Thomas Allgén och Teet Härm: Henning Sjöström skall höras inte bara om själva gripandet utan framförallt om den chikan för vilken Teet Härm utsattes av åklagare och polis på grund av de samlade åtgärderna mot honom när han greps och satt anhållen den 3–7 december 2004, misstänkt för två mord. Detta hade en negativ inverkan på den fortsatta behandlingen av Härm och grundlade också det lidande på grund av kränkningar som han sedan kom att utsättas för i allt högre grad. Justitiekanslerns påstående att Henning Sjöströms vittnesmål ej erfordras är vilseledande med tanke på Teet Härms rättssäkerhet.

Sakkunnigförhör med Bertil Salin och Nils Wiklund

Justitiekanslern: Dessa personer är åberopade att som sakkunniga höras om riktigheten av kärandenas analys av vissa vittnesförhör som åberopades mot kärandena i brottmåls- och deslegitimeringsprocessen. Oavsett vilka åsikter som de har om bevisningen är dock frågan i målet hur bevisningen värderades av berörda beslutsfattare, bl.a. ett antal domare, under brottmåls- och deslegitimeringsprocessen mot kärandena mot bakgrund av de förutsättningar som då förelåg för bevisvärderingen. Det ligger klart närmare till hands att kärandena, sakframställningsvis eller pläderingsvis, framför sina påståenden om vittnesförhören och överläter till rätten att pröva kärandenas åsikter i dessa frågor. Enligt statens mening är det uppenbart att bevisningen skulle bli utan verkan.

Thomas Allgén och Teet Härm: Alla chefsåklagare eller domare är inte ofelbara. Justitiekanslerns skäl för avvísingsyrkandena är uppenbart ohållbart. För övrigt gäller förhören i första hand inte frågan om fel och försummelser i myndighetsutövning utan skaderekvisitet, dvs. att läkarna blivit felaktigt utpekade som likstreckare, då i realiteten också som sannolika mördare. En invändning om att åberopad bevisning uppenbart skulle bli utan verkan är också allmänt sett svår att bedöma i förväg och avvisning på denna grund torde därför sällan förekomma enligt Peter Fitgers välkända lagkommentar. Det kan diskuteras om Bertil Salin skall kallas som partssakkunnig eller som vittne. Han har långvarig erfarenhet som kriminalpolis och kan på den grundvalen uttala sig om vittnesanalyserna i 2003 års resningsansökan, närmast som sakkunnig. Han har emellertid också inom ramen för Västerortspolisens nya utredning om mordet på Catrine de Costa, genomfört en särskild undersökning av vittnesmålet med Marianne Seppälä och funnit att hon måste ha begått mened. Hur hans hörande rubriceras spelar mindre roll.

Vittnesförhör med Per Åke Larsson och Bengt Wingqvist

Justitiekanslern: Bevistemat synes vara att vittnena skall höras om "hur de felaktiga bedömningarna kunde uppkomma". Detta bevisema är så oprecist att det inte framgår vad som skall styrkas med bevisningen. Staten utgår från att kändena inkommer med ett mer preciserat bevisema. I annat fall bör bevisningen avvisas.

Thomas Allgén och Teet Härm: Justitiekanslern hävdar att bevistemat för vittnesförhören är för opreciserat och bortser därvid från att förhören om "hur de felaktiga bedömningarna kunde uppkomma" kompletteras av den efterföljande meningen om att skriftliga bevis a)–h) kommer att åberopas i anslutning till vittnesförhören. Avsikten är att Larsson och Wingqvist skall kunna medverka till en diskussion om hur de felaktiga övertygelserna om läkarnas skuld till mord med mera växte fram. Inte bara bevistemat utan också vissa förhörsteman är sålunda väl preciserade och avvisning av förhören kan inte komma på fråga.

Vittnesförhör med Lars-Erik Tillinger

Justitiekanslern: Det abstrakta bevistemat är att Socialstyrelsens agerande och Hälso- och sjukvårdens ansvarsnämnds (HSAN) beslut, som grundades på Stockholms tingsrätts domskäl, utgjorde ett "politiserat justitiemord". Lydelsen av HSAN:s beslut är inte stridig i målet. Att avgöra huruvida beslutet utgjorde ett justitiemord eller inte torde vara en bedömningsfråga som inte fordrar vittnesbevisning. Det måste därför starkt ifrågasättas om förhöret inte bör avvisas. Vidare bör det framhållas att processen i HSAN synes sakna närmare relevans för statens skadeståndsskyldighet i målet, eftersom dess avgörande inte vann laga kraft mot kändena utan överklagades. Kammarrätten i Stockholm nådde vid den prövningen ett annat, för kändena förmånligt beslut.

Thomas Allgén och Teet Härm: Ingen kan lämna ett bättre faktaunderlag för bedömningen av huruvida HSAN:s beslut var ett "politiserat justitiemord" än den i HSAN överröstade ordföranden, f.d. hovrättslagmannen Tillinger, som även i övrigt studerat alla turer i detta mångåriga ärende synnerligen ingående. HSAN:s beslut, som enbart byggde på tingsrättens domskäl, vilka inte fick överklagas, bör i sig anses som skadeståndsgrundande för staten. I själva verket utgjorde beslutet en etapp på vägen mot de alltmer grundmurade föreställningarna i landet, att läkarna var frikända mördare, och inte något betydelselöst mellanspel på sätt Justitiekanslern söker påstå. Ett avvisande av förhöret med Tillinger samtidigt som dåvarande chefsåklagaren Helin, dåvarande chefsrådmannen Westlander och dåvarande kammarrättslagmannen Wennerholm hörs, skulle till och med strida mot artikel 6 punkten 3 i Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna som ger var och en som anklagats för brott vissa minimirättigheter därunder att "förhöra eller låta förhöra vittnen som åberopas mot honom samt att själv få vittnen inkallade och förhörda under samma förhållanden som vittnen åberopade mot honom".

Vittnesförhör med Rune Hedin

Justitiekanslern: Regeringsrättens åtgärder och beslut åberopas inte som fel eller försummelse till stöd för skadeståndstalan. Vad som i stället läggs staten till last är Socialstyrelsens åtgärder, främst dess underlåtenhet att ansöka om resning till förmån för läkarna. Det ter sig tämligen långsökt att likväl föra bevisning om att Regeringsrättens åtgärder och dess beslut var felaktiga ”som ett bevisfaktum för att Socialstyrelsen borde ha ansökt om resning”. Rune Hedins åtgärder i Regeringsrätten torde ha obefintligt värde för hur Socialstyrelsen borde agera. Vittnesförhöret samt därtill hörande skriftlig bevisning synes ha som enda syfte att låta huvudförhandlingen handla om jämväl Regeringsrättens beslut. Bevisningen bör avvisas, då den saknar betydelse i målet.

Thomas Allgén och Teet Härm: Förhöret saknar inte betydelse i målet utan avser felaktigheten av Regeringsrättens beslut som ett bevisfaktum för Socialstyrelsens så småningom uppkommande skyldighet att ansöka om resning för läkarnas räkning. Regeringsrättens beslut ingår därför som ett led i statens skadeståndsansvar för Socialstyrelsens senare underlåtenhet att agera till läkarnas förmån.

Vittnesförhör med Nils Blom och Kjell Asplund

Justitiekanslern: Det får i målet betraktas som tämligen långsökt att anse att Socialstyrelsen skulle ha en förpliktelse att ansöka om resning till förmån för kärandena eller att medge deras resningsansökningar. Oavsett vilken inställning som Socialstyrelsen har i resningsfrågan så står det kärandena fritt att själva ge in resningsansökningar till Regeringsrätten, som torde fatta det beslut med anledning därav som Regeringsrätten anser är korrekt alldeles oavsett vilken Socialstyrelsens inställning är. Vidare är det ostridigt i målet att Socialstyrelsen inte har ansökt om resning och att den inte har medgett kärandenas hittills gjorda resningsansökningar. Under angivna förhållanden och med det angivna bevistemat är det svårt att se att förhören med Nils Blom och Kjell Asplund skulle ha någon verkan i målet.

Sammantaget med att något egentligt bevisstema inte har angetts för förhören leder det anförda till att dessa bör avvisas.

Thomas Allgén och Teet Härm: Det är inte alltför "långsökt" att Socialstyrelsen skulle ha en förpliktelse att ansöka om resning till förmån för läkarna eller att medge deras resningsansökningar. Här berörs centrala problem om Sverige skall vara en rättsstat och om myndigheterna skall leva upp till kraven på saklighet och opartiskhet enligt 1 kap. 9 § regeringsformen. Samtidigt är det tingsrätten som i detta mål skall avgöra, om staten bär skadeståndsansvar för Socialstyrelsens underlåtenhet att agera för att Thomas Allgén och Teet Härm skall få upprättelse genom resning mot kammarrättens beslut 1991 att dra in deras läkarlegitimationer, ett beslut som ger starkt stöd för uppfattningen att de -- trots frikännanden för mordåtal -- ändå varit mördare. Förhören med chefsjuristen Nils Blom och f.d. generaldirektören Kjell Asplund är av central betydelse för den nu aktuella skadeståndsgrunden, statens ansvar för Socialstyrelsens passivitet i tillägg till Styrelsens tidigare felbedömningar. Någon grund för avvisning finns inte. Allmänna bevisteman har angetts i bevisuppgifterna. Även här kan understrykas att förhörsteman kommer att anknytas till de angivna skriftliga bevisen, bl.a. en ganska omfattande korrespondens angiven som b)–f) liksom, i professor Asplunds fall, till ett sammanträde vid besök av honom i Uppsala, då hans roll som "gisslan" hos juristerna framgick mycket tydligt.

Vittnesförhör med Karin Palmgren Goohde

Justitiekanslern: Justitiekanslerns åtgärder och beslut åberopas inte som fel eller försummelse till stöd för skadeståndstalan. Med anledning av att kärandena vid ett flertal tillfällen under förberedelsen likväl har återkommit till omständigheter hänförliga till tillsynsärenden hos Justitiekanslern har staten påtalat att detta faller utanför skadeståndsprocessen. Det ter sig tämligen långsökt att föra bevisning om Justitiekanslerns handläggning av ett tillsynsärende "som ett bevisfaktum för Socialstyrelsens försumlighet att inte agera till läkarnas förmån". Vittnesförhöret med Karin Palmgren Goohde synes ha som enda syfte att låta huvudförhandlingen handla

om jämväl Justitiekanslerns åtgärder. Vilken betydelse för kärandenas talan som den omständighet har, som enligt bevisuppgiften skall styrkas, kan starkt ifrågasättas. Under alla omständigheter synes förhöret inte ha något samband med detta bevistema. Bevisningen bör avvisas då den saknar betydelse i målet.

Thomas Allgén och Teet Härm: Som tidigare framgått åberopas Justitiekanslerns handläggning fr.o.m. 2005 som bevisfaktum för att Socialstyrelsen felaktigt inte under detta år ansökte om resning för läkarnas räkning, liksom att detta berodde på Göran Lambertz undermåliga råd, när generaldirektören Asplund efterfrågade Justitiekanslerns uppfattning. Justitiekanslerns agerande skulle dock lika gärna kunna etiketteras som rättsfaktum i en serie av kumulerade fel av underlåtet agerande från myndigheterna, ytterst av Socialstyrelsen som läkarnas motpart i legitimationsfrågan. Statens skyldighet att agera för att läkarna skall få resning kvarstår oförändrad. Thomas Allgéns och Teet Härms ersättningskrav för lidande har också bestämts att gälla fram till dess att kammarrättens dom blivit undanröjd, något som markerar statens skyldighet att agera för läkarnas upprättelse. Förhöret gäller Justitiekanslerns hela handläggning under den tid Karin Palmgren Goohde var föredragande i ärendet. Däri ingår som ett delmoment varför Justitiekanslern i ett beslut den 1 juni 2005 lämnat vilseledande uppgifter om att läkarnas fingeravtryck inte kunde uteslutas från säckar som innehållit likdelar. Bevistemat är dock bredare och gäller hennes hela medverkan som föredragande, vilka instruktioner hon fått och hur hon själv bedömt den efterföljande, omfattande korrespondensen i april 2005 som hon fortlöpande torde ha fått del av. Förhöret med henne kan antas ha betydelse i målet. Hur därmed förhåller sig kan för övrigt inte säkert avgöras innan hon avlagt ett vittnesmål och fått besvara olika frågor. Avvisning bör inte komma på fråga.

Sakkunnigutlåtanden

Justitiekanslern har begärt att av Teet Härm och Thomas Allgén åberopade partssakkunniga skall ge in skriftliga utlåtanden och i denna del anfört följande. En partssakkunnig skall, i likhet med en domstolssakkunnig, avge ett skriftligt utlåtande i

målet. Staten utgår därför ifrån att de sakkunniga avser att ge in sådana yttranden i målet, eventuellt genom kändenas försorg. Detta medför naturligtvis inte några problem eftersom ett uppdrag som partssakkunnig förutsätter att den anlitade frivilligt ställer upp för uppdraget. Flera av de åberopade sakkunniga synes för övrigt ha varit inblandade i de rättsliga förfarandena rörande kändena, varför vissa inslag i förhören med dem torde komma att utgöra vittnesförhör. Det gäller förhören med Bo Wide, Jan Olsson och Bertil Salin.

Thomas Allgén och Teet Härm har, såsom de får förstås, bestritt att de av dem åberopade sakkunniga skulle vara skyldiga att ge in skriftliga utlåtanden och har i denna del i huvudsak anfört följande. Gränsdragningen mellan partssakkunnig och vittne kan onekligen vara subtil, men hänvisningen från 40 kap. 19 § rättegångsbalken till 40 kap. 7 § rättegångsbalken ger knappast stöd för att ett skriftligt utlåtande skulle vara obligatoriskt för partssakkunniga. Det kan inte finnas något rättspolitiskt övertygande skäl för ett sådant ovillkorligt krav när det gäller partssakkunniga. Skillnaden mellan ett vittne och en partssakkunnig är ju typiskt sett, att vittnet skall uttala sig om sina iakttagelser i det enskilda fallet medan den sakkunnige uttalar sig om betydelsen av erfarenhetssatser eller på grundval av andra, särskilda kunskaper. I fråga om de nu aktuella personerna kan klassificeringen diskuteras i några fall, särskilt för kommissarien Jan Olsson. Jan Olsson besitter osedvanliga kunskaper på grundval av en egen, mycket omfattande undersökning om karaktären på olika likstyckningar i ett stort antal fall. Hans särskilda expertkunskaper gör hans kallande som sakkunnig naturligt, även om han verkställde Jovan Rajs önskemål att skaffa fram obduktionsutlåtanden i ett tiotal andra fall för jämförelser med styckningen av Catrine de Costas kropp. Efter kontakter med professorn Anders Eriksson som partssakkunnig, liksom med Robert Grundin har framkommit att de antagligen önskar avge ett skriftligt utlåtande för att slutgiltigt rensa luften i fråga om det falska påståendet att den eller de som styckat Catrine de Costas lik måste ha haft särskild medicinsk kompetens. Även en eller annan ytterligare rättsmedicinsk expert kan väntas medverka till detta utlåtande.

Tingsrätten fattar följande

BESLUT (att meddelas 2008-09-22)

Tingsrättens avgörande

1. Tingsrätten avvisar de åberopade vittnesförhören med Henning Sjöström, Lars-Erik Tillinger, Rune Hedin och Karin Palmgren Goohde.
2. Tingsrätten tillåter de åberopade sakkunnigförhören med Bo Wide, Bertil Salin och Nils Wiklund samt de åberopade vittnesförhören med Per Åke Larsson, Bengt Wingqvist, Nils Blom och Kjell Asplund.
3. Thomas Allgén och Teet Härm skall **senast den 31 oktober 2008** till tingsrätten ge in skriftliga utlåtanden från av dem åberopade sakkunniga dvs. från Bo Wide, Bertil Salin, Nils Wiklund, Anders Eriksson, Tomas Eriksson, och Jan Olsson.
4. Thomas Allgén och Teet Härm skall, med anledning av vad som påpekas under nästföljande underrubrik, **senast den 31 oktober 2008** för tingsrätten uppge huruvida de åberopar vittnesförhör med Margareta Ahl och, om så är fallet, inkomma med bevis- och förhörstema samt hennes adressuppgifter.

Upplysning om målets fortsatta handläggning m.m.

Efter att de skriftliga sakkunnigutlåtandena har givits in avser tingsrätten att upprätta en huvudförhandlingsplan, vilken parterna kommer beredas tillfälle att lämna synpunkter på innan sammanträde för huvudförhandling sätts ut.

Med anledning av att kärandena i bevisuppgiften uppgett att upplysningar från Margareta Ahl kan komma att föredras av kärandeombudets medhjälpare Ewa Waites erinrar tingsrätten om att skriftliga vittnesberättelser inte får åberopas (36 kap. 16 § rättegångsbalken).

Tingsrättens skälAvvisning av bevisning*Sakkunnigförhör med Bo Wide*

Förhöret är åberopat till styrkande av att Teet Härm var oskyldig till sin hustru Anne-Cathrine Härms död. Denna omständighet synes visserligen vara perifer i förhållande till den skadeståndstalan kärandena för. Såsom kärandena har anfört anhölls emellertid Teet Härm redan i december 1984 som misstänkt för två mord, däribland mordet på sin tidigare hustru Anne-Cathrine Härm. Misstänkliggöranden i fråga om Anne-Cathrine Härms och Cathrine de Costas död kom därigenom att få åtminstone ett visst samband. Mot bakgrund härav och då Justitiekanslern inte har vitsordat att Teet Härm inte hade något brottsligt att skaffa med Anne-Cathrine Härms död kan den omständighet som Teet Härm vill bevisa inte anses vara helt utan betydelse för frågan om statens skadeståndsansvar. Det åberopade förhöret skall således tillåtas.

Vittnesförhör med Henning Sjöström

Såsom Justitiekanslern har anfört är det ostridigt att Teet Härm greps på sin arbetsplats på det sätt som är beskrivet i stämningsansökan liksom att gripandet fick stort utrymme i media. Huruvida detta "förstört Teet Härms liv" eller inte kan vittnesförhöret med Henning Sjöström inte antas ge någon ytterligare belysning av. Det åberopade vittnesförhöret kan inte anses erforderligt och skall följaktligen avvisas.

Sakkunnigförhör med Bertil Salin och Nils Wiklund

Förhören är åberopade till styrkande av riktigheten av analyserna i resningsansökan och stämningsansökan av vittnesmålen med Christina Allgén, makarna Schröder, Ingeborg Olsson, Marie Rådén och Marianne Seppälä. Även om, såsom

Justitiekanslern anfört, frågan i målet skulle vara hur bevisningen värderades av berörda beslutsfattare under brottmåls- och deslegitimeringsprocessen mot bakgrund av de förutsättningar som då förelåg för bevisvärderingen, är det enligt tingsrättens mening inte uppenbart att de åberopade förhören skulle bli utan verkan. De skall därför tillåtas.

Vittnesförhör med Per Åke Larsson och Bengt Wingqvist

Visserligen är det av kändena åberopade beviset, "hur de felaktiga bedömningarna kunnat uppkomma" oprecist. Såsom kändena anfört framgår emellertid, av den efterföljande meningen i bevisuppgiften, att vissa skriftliga bevis kommer att åberopas i samband med vittnesförhören. Under sådana förhållanden får det antas att det åberopade beviset hänför sig till en analys av den skriftliga bevisningen, varför det får anses vara tillräckligt preciserat. De åberopade förhören skall således tillåtas. I sammanhanget erinrar tingsrätten emellertid om att det skall vara fråga om *vittnesförhör* och inte "medverkan i en diskussion om hur de felaktiga övertygelserna om läkarnas skuld till mord med mera växte fram".

Vittnesförhör med Lars-Erik Tillinger

Såsom Justitiekanslern anfört är det en bedömningsfråga som inte fordrar vittnesbevisning om Hälso- och sjukvårdens ansvarsnämnds beslut utgjorde ett "politiserat justitiemord" eller inte. Härtill kommer att HSAN:s beslut överklagades och således aldrig vann laga kraft. Det åberopade vittnesförhøret kan under sådana förhållanden inte anses erforderligt. Vad kändena anfört om tillämpningen av Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna är inte av betydelse vid denna bedömning eftersom kändena inte står anklagade för brott i den förevarande rättegången. Det åberopade vittnesförhøret skall avvisas.

Vittnesförhör med Rune Hedin

Regeringsrättens beslut och åtgärder är inte åberopade som fel eller försummelse till stöd för skadeståndstalan. Att likväl tillåta hörande av Rune Hedin om dessa omständigheter måste anses vara utan betydelse i målet. Det åberopade vittnesförhøret skall således avvisas.

Vittnesförhör med Nils Blom och Kjell Asplund

Oavsett om det skulle vara långsøkt eller inte har kårandena som en av grunderna för skadeståndstalan åberopat att Socialstyrelsen skulle ha en förpliktelse att ansøka om resning till förmån för lårkarna eller att medge deras resningsansøkningar. Den inställning som Socialstyrelsens chefsjurist respektive f.d. generaldirektør hade i denna fråga kan inte anses vara utan betydelse i målet. De åberopade förhøren skall följaktligen tillåtas.

Vittnesförhör med Karin Palmgren Goohde

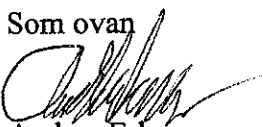
Justitiekanslerns åtgärder och beslut har inte åberopats som fel eller försummelse till stöd för skadeståndstalan. Att likväl tillåta hörande av Karin Palmgren Goohde om dessa omständigheter, måste anses vara utan betydelse i målet. Det åberopade vittnesförhøret skall således avvisas. Mot bakgrund av de skål kårandena har åberopat till stöd för sin uppfattning att vittnesförhøret med Karin Palmgren Goohde skall tillåtas – bland annat att ersättningskravet för lidande har bestämts att gälla fram till dess att kammarrättens dom har blivit undanrøjd – erinras även om att tingsrätten i beslut den 4 januari 2008 avvisade kårandenas yrkande om ersättning för lidande på grund av krånkning fram till dess att kammarrättens dom blivit undanrøjd.

Sakkunnigutlåtanden

Av 40 kap. 7 § 2 st rättegångsbalken följer att sakkunnig skall avge skriftligt utlåtande om rätten inte förordnar annat. Denna bestämmelse är enligt 40 kap. 19 § rättegångsbalken tillämplig även i fråga om partssakkunniga. Några skäl till varför de av kändena åberopade sakkunniga inte skulle avge skriftliga utlåtanden har inte framkommit. Kändena skall därför föreläggas att ombesörja att sådana ges in.

Beslutet får endast överklagas i samband med ett överklagande av tingsrättens slutliga avgörande i målet.

Som ovan

Anders Erlman

CH
Protokollet uppvisat 2008-09-19/